

Fericiților Martiri, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat,
rugați-vă Domnului să se îndure spre sufletele noastre.

LUNA SUFLETELOR DIN PURGATORIU

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXIV Nr. 10-11 (315-316) septembrie 2020

Luna noiembrie, luna sufletelor din Purgatoriu

E iarăși toamnă. E iarăși noiembrie. În brațe cu buchete de crizanteme, ne îndreptăm spre cimitir să împodobim mormintele celor dragi, plecați deja dintre noi, și să le luminăm. Purtăm cu noi amintirile și, abia șoptite, mai mult în gând, rugăciuni.

Credința ne învață că în Raiul ceresc ajung doar sufletele curate, fără urme de păcat. Cine poate fi însă asemenea sfinților? Ca să fie, trebuie să treacă prin Purgatoriu, care „este starea celor care mor în prietenie cu Dumnezeu, însă, deși sunt siguri de mântuirea lor veșnică, încă mai au nevoie de purificare pentru a intra în fericirea cerească” („Catehismul Bisericii Catolice, Compendiu”, Ed. Presa Bună, Iași, 2006, p.66).

Biserica ne învață că noi, cei de pe pământ, putem ajuta sufletele din Purgatoriu, oferind pentru ele rugăciuni, cu deosebire Sf. Rozarii, Sfânta Fecioară Maria fiind Regina sufletelor din Purgatoriu și Mama acestora. Într-o revelație a Sf. Brigita (1303-1373), Preacurata i-a spus: „Sunt Mamă pentru toți cei care se află în Purgatoriu”. Iar Sf. Alfonso Maria de Liguori (1696-1787) ne spune: „Fiind acele suflete în cea mai mare nevoie de ușurare și nu se pot ajuta singure, această Mamă a milostivirii se angajează să le ajute”. Sufletele pot fi ajutate și prin Sf. Împărtășanii dese, fapte bune, milostenie, indulgențe, asumarea suferințelor, îngrijirea mormintelor și momente de reculegere în fața acestora.

Sf. Toma de Aquino (1225-1274) era aproape sigur că „Prin Purgatoriu trebuie să trecem cu toții înainte de a intra în Cer, odată ce în viață nu dăm dovadă de râvna sfinților, întru a stârpi în noi aplecările cele rele” (P. Martin de Cochem O.F.M. Cap., „Sfânta Liturghie”, prelucrare de P. Ion M. Gârleanu, Tipografia „Patria”, Oradea, 1939, p.8). Cel mai mare ajutor este însă Sf. Liturghie, în care Domnul Isus Cristos se jertfește sub chipul Pâinii și a Vinului, prin mâinile preotului, dând lui Dumnezeu „cea mai vrednică laudă și mulțumire, dobândind credincioșilor îndurare și har mântuitor, ușurând sufletele sfinte din focul curățitor al Purgatoriului” (Op. cit., p.242).

Sfânta Liturghie „constituie firul aurit care, începând de la Cina cea de pe Urmă, leagă toate secolele istoriei Bisericii până la noi astăzi”, Euharistia fiind prezența vie a lui Isus printre noi, este și firul aurit care leagă Biserica Luptătoare de Biserica Pătimitoare. Dacă am ști cât mare este ajutorul pe care îl primim de la sufletele sfinte din Purgatoriu, nu ar fi uitate. Sf. Ioan Maria Vianney ne îndeamnă „să ne rugăm mult pentru ele, pentru ca ele să se roage mult pentru noi”. Jertfele mici pe care le facem în această lună pentru sufletele din Purgatoriu, din „buna noastră voie”, valorează foarte mult înaintea lui Dumnezeu, mai mult decât ceva impus.

În circumstanțele de pandemie Covid-19, Papa Francisc a extins obținerea „Indulgenței plene” în beneficiul celor răposați, pe toată perioada lunii noiembrie a anului curent. Persoanele vulnerabile nu trebuie să facă vizita la cimitir, se vor ruga acasă în fața unei cruci sau a icoanei Sfintei Fecioare Maria.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

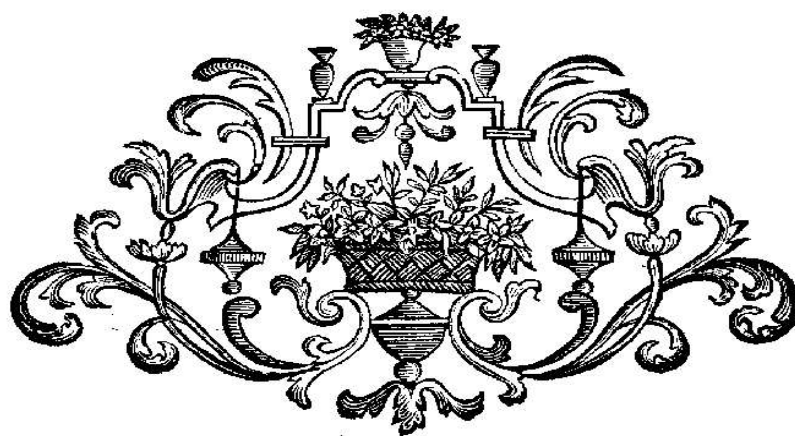
În rugăciunile noastre să-i mărturisim lui Dumnezeu că ne pare rău de păcatele pe care le facem mereu, să cerem ajutor ca să ne dezlădăcinăm de apucăturile rele și să avem puterea să învingem piedicile care le întâlnim pe drumul virtuții. Iar rugăciunea înaltă, care e atât de îndepărtată de înțelegerea noastră, să o lăsăm pentru când va vrea Domnul să ne cheme și să ne înalțe la ea El însuși.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Fericitul Vladimir Ghica,	
Mama Pâinii Euharistice.....	4	pentru noi, acum.....	14
”Prevestirea”.....	5	Altfel.....	15
Pagini bilingve.....	10	Asemenea Mariei spre o nouă	
Rugăciune pentru a deveni mai		lume... mai euharistică.....	16
milostivi.....	13	M-ai creat pentru Cer, Doamne....	18

Mama Pâinii Euharistice

*„O, Fecioară, fii binecuvântată
că ne-ai plămădit o Pâine atât de
bună, pe Fiul lui Dumnezeu, mai întâi
făcut Om prin tine, apoi Euharistie și
servit fiilor lui Adam”*

(Sfântul Augustin).

În programul sufletesc al unui profesor de universitate se citește următoarea hotărâre: „Zilnic voi recita rugăciunea *Sfântului Rozar*, și pe cât îmi este posibil, în fiecare ceas rugăciunea *„Născătoare de Dumnezeu”*.”

Ar trebui să ținem mereu în mână noastră mâna Sfintei Maici și s-o sărutăm mereu cu recunoștință. E Mama lui *Isus*, e Mama *Euharistiei*.

Să privim pe Maria Fecioară ca o Euharistie. În ea a sălășluit Cuvântul lui Dumnezeu mai vizibil decât în pâinea consacrată.

La masă, în familie, mama e aceea care îngrijește de hrana alor ei. Ea se trudește să pregătească ceva hrănitor. Câtă bucurie când copiii, în prezența mamei, în vatra totdeauna cu farmec a casei părintești, se bucură de ceea ce ea le-a gătit! Cât e de bună bucățița de pâine înmuiată și încălzită de iubirea mamei!

Fiilor, ea a gătit *Pâinea*. Zis-a Isus, *„Eu sunt Pâinea Vieții”*. La Cina Euharistică ea este cea care ne dă hrană sufletului, ea este cea care

prezidează la frângerea Pâinii pentru fiecare dintre noi.

Ea este Măicuța bună, surâzătoare, a Pâinii Euharistice: Trupul și Sângele Domnului s-a desprins din trupul și sângele Fecioarei, Euharistia e Trupul și Sângele Domnului; așa, o, Preasfântă Maică, Euharistia s-a desprins din tine.

Să vibreze în mine această gândire: Sângele euharistic care apasă prin puterea-i divină asupra inimii mele, când mă împărtășesc, *Sângele care a mișcat Inima Dumnezeului făcut Om, Sângele care a curs din rănile sfinte în potirile de aur, Sângele acela a trecut prin inima Fecioarei, Sângele acela prin Împărtășire, va trece oarecum prin inima mea.*

Din Inima Fecioarei, prin Inima lui Isus, în inima mea.

Tremură, suflete al meu, și adoră!

Episcop Ioan SUCIU

„Prevestirea”

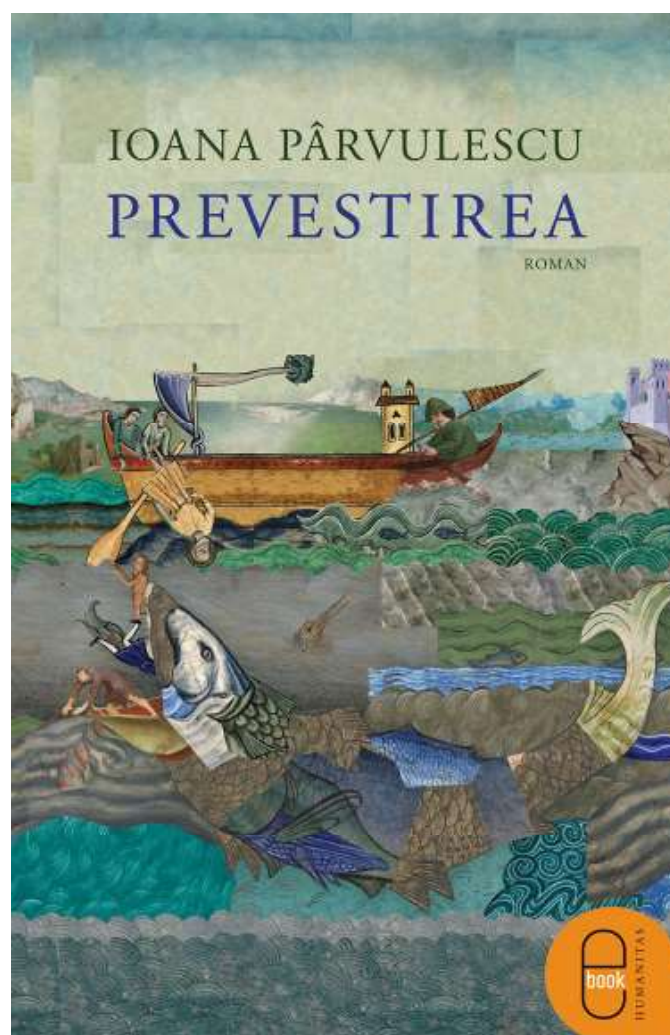
Ioana Pârvulescu, autoarea romanului *Prevestirea*, este scriitoare și profesor de literatură română modernă la Facultatea de Litere din București.

A obținut în două rânduri „Premiul Uniunii Europene pentru literatură”: în 2013, cu romanul *Viața începe vineri* și, în urma unui concurs internațional al laureaților, în 2018, pentru proza scurtă *O voce*.

A debutat ca poetă, dar volumele publicate ulterior nu sunt ale unei poete, ci ale unei prozatoare, și sunt foarte diferite. A scris critică literară, teorie și critică literară, eseuri și romane. Primul roman, *Viața începe vineri*, are continuarea romanul *Viitorul începe luni* (2012), după care urmează *Inocenții* (2016) și *Prevestirea* (2020).

Ioana Pârvulescu este și o remarcabilă traducătoare, în special din literatura franceză, dar și din literatura germană și engleză. Pe lângă multe traduceri, a tradus și Micul Prinț de Antoine de Saint - Exupery, iar din germană, poezii de Rainer Maria Rilke, a tradus și din română în diferite limbi europene.

Subiectul și personajele romanului *Prevestirea* sunt din *Vechiul Testament*, o noutate în literatura română, este o primă scriere de acest fel, nu și pentru literatura europeană de astăzi, unde subiectele cărților vechi sunt povestite sau reinterpretate.

În *Prolog în secolul 21* - primele pagini ale cărții -, autoarea aduce câteva date cu totul surprinzătoare despre geneza romanului. Totul a plecat de la o greșală: în e-mailurile din engleză apărea *Dear Iona*, în loc de *Dear Ioana*, datorită corecturii automate englezești. Era supărat, explică autoarea, dar încetul cu încetul i se naște ideea să scrie despre Iona, simte că este o misiune dată și „misiunea mi s-a părut la fel de grea ca aceea pe care o primise de

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

la Dumnezeu purtătorul de drept al numelui. Aveam nenumărate motive să n-o duc la bun sfârșit, să mă sustrag. La urma urmei nimeni nu știa de ea, în afară de mine și, pesemne, de Dumnezeu. Am încercat și eu, la fel ca Iona, să fug în direcția opusă (...) Însă nu, ideea mă urmărea oriunde mă aflam, ca ochiul lui Dumnezeu care vede totul”. Și pentru că nu s-a mai putut ascunde, a scris „povestea care e atât de frumoasă și de omenească”.

Povestea e frumoasă prin problematica profund umană despre care vorbește Ioana Pârvulescu: despre teamă și fugă, despre a te implica sau a sta deoparte, a fi om sau în afara omenirii, despre iubire, moarte și înviere, problematică desprinsă din episodul biblic Iona.

La Cuvântul Domnului „*Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei, căci răutatea ei s-a suit până la mine. Și Iona s-a sculat și a fugit departe de Fața Domnului, cu o corabie spre Tars...*” Cunoscutul episod vorbește de furtuna stârnită de Domnul, furtună care nu se potolește, Iona este înghițit de un pește uriaș care, după trei zile îl lasă undeva pe un țârm.

Motivul tratat a cerut cunoașterea timpului profeților, imaginație și atașament. Numai astfel autoarea a reușit să scrie acest roman a cărui acțiune se petrece în Antichitate, cu mii de ani înaintea secolului nostru.

Scriitoarea mărturisește despre deosebitul efort documentar care i s-a impus, pentru că romanul a fost scris după o perioadă în care în atenție i-au fost secolele XIX, XX și XXI.

Dumnezeu nu-l pedepsește pe Iona pentru neascultare, dimpotrivă, îi este aproape și, prin încercări, îl îndreaptă, nu-l lipsește de mântuire, este ideea în jurul căreia se concepe povestea lui, cuprinsă în trei părți: *Cer mult, pământ și apă, Furtuna și Umbra verde.*

La deschiderea romanului, cititorul este invitat să se întoarcă în timp cu aproape 3.000 de ani, pe vremea profeților biblici, timp greu de înțeles astăzi, un timp al miracolelor, când, la tot ce se întâmpla în viață, oamenii aveau o singură explicație: „*A fost voia lui Dumnezeu*”. Este motivul pentru care autoarea reconstruiește persoana și chiar personalitatea profetului Iona, făcându-l accesibil cititorilor. Cu ajutorul imaginației, personajul Iona trăiește obișnuitul vieții, al familiei sale, căci are o familie și copii, are relații comunitare și atitudini nu străine astăzi în fața situațiilor la care viața îl pune.

Povestea începe în Gat-Hefer, satul lui Iona, sat „*așezat pe delușoare blânde*”, cu pământ pietros, unde din veșnicie galileenii munceau din greu pământul și „*așteptau încrezători sau înspăimântați venirea lui Mesia*”. Pentru a vinde sau cumpăra produse,

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

faceau drumuri la Ierusalaim sau Iafia, iar femeile își vedeau de copii și de casă.

Într-o zi, un bătrân cu barbă căruntă și ondulată, în urechi cu un cercel și pe degetele arătătoare cu inele strălucitoare, intră la Iona. Era unchiul Iacob ben Beniamin, care putea să-i fie tată, sosit de la Tarșiș, de la capătul lumii.

Foarte bogat, dorea să-și ia nepotul cu el și să-i lase toată averea, iar nepotul urma să revină bogat, în satul lui sărac cu oameni săraci. În tot acest timp, satul își trăia obișnuita viață, totuși nu lipsită de evenimente. Căderea unei fetițe în fântână și salvarea ei de către Iona și unchi îi aduc pe cei doi în prim plan.

Iona și Iacob au pornit la drum, au pornit spre Tarșiș, spune Esther, fiica lui Iona, prima povestitoare, iar *„eu am rămas doar cu bunica, adică cu stră-străbunica ta, și ea a rămas doar cu Esther, cu mine adică. Și fiecare din noi avea un inel de-al lui la deget”*.

Povestea lui Iona va fi transmisă din generație în generație de ficele care vor veni pe lume și vor purta inelul de argint al Estherei: Dinah, fiica lui Esther, Hulda, apoi Rebecca, Ruth, Etna, Dorcas, Sara, încât povestea a ajuns până în zilele noastre.

De la Ioppe, călătorii au luat corabia căpitanului Hernando, nu singuri, au luat cu ei pe doi copii găsiți

în port cerșind, pe Elișa și pe Abiel cel fără vedere.

O furtună înspăimântătoare, stârnită de Domnul, cu potop de apă din cer și valuri ce urcau peste vas, fac pe corăbieri să îngenuncheze și să se roage fiecare în credința lui, dar furtuna nu înceta. I-au cerut și lui Iona să se roage la Dumnezeu lui, însă el insista să fie aruncat în mare, pentru că l-a supărat pe Dumnezeu, nu i-a ascultat porunca și a fugit din fața Lui. L-au aruncat și *„de îndată apa cerului s-a oprit și apa mării s-a netezit”*, în timp ce un pește uriaș l-a înghițit. Din acel moment, pentru Iona, timpul a stat pe loc, era ca un prizonier legat, neputincios, *„cu ochii fără lumină și urechile fără liniște; cu gândul la cei pe care n-avea să-i mai vadă niciodată, niciodată, bărbatul începu să plângă în hohote mari”*. Și fără gând, fără speranță, fără credință, a început să se roage.

Lepădat de pește undeva pe țărmul mării, Iona, de-acum cu barba albă și păr cărunt, s-a întors în satul lui, a trecut peste dealurile cu araci, cuprinzând cerul și pământul în privire, și a ajuns acasă la mama sa, la Esther și Hannah, care nu peste mult timp avea să dea viață copilului lor. Timp scurt de pace pentru toți în afară de Iacob, mereu frământat de o întrebare la care mama lui Iona, frumoasă încă, nu-i dădea liniștitorul răspuns.

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

În partea a treia a cărții, acțiunea se petrece la Ninive, unde Iona și Iacob sosesc ca Iona să împlinească porunca Domnului. Cetatea era uluitoare prin bogăție, cu legi aspre ce amenințau viața supușilor. Regele și dregătorul său Belus, cu sute de urechi și sute de ochi, nu cruțau pe nimeni, nici pe soțiile lor, cu atât mai mult nu ar fi cruțat pe străinul venit să anunțe pieirea Ninivei.

Iacob nu era în primejdie, era și vraci, a ajutat la nașterea fetiței Regelui și a făcut să apară și „geamănul”, băiatul așteptat, altfel capul Reginei ar fi căzut. Iona, venit la banchetul dat în cinstea urmașului născut, era în pericol, împlinirea voinței Domnului, vestirea pieirii Ninivei putea să-i aducă moartea. Dar a împlinit porunca, pentru că cei din Ninive răneau Cerul cu păcatele. Cu voce de tunet a înșirat relele: necuviința, lăcomia, răutatea, nepăsarea, hoția și altele și a încheiat: „Nu vă pasă de nimeni și nu știți de Dumnezeu!”. Și ispășirea a început prin lacrimi, prin plâns, și banchetul s-a risipit.

Pe colina din apropierea cetății, cu durere în suflet pentru moartea lui Iacob, adevăratul lui tată, Iona aștepta să vadă nimicirea cetății Ninive, dar odată cu ivirea zorilor, a văzut „că totul era ca totdeauna”. După noaptea de plâns, oamenii s-au îmbrățișat „fără să le pese de nimic altceva decât că erau oameni și erau vii. Viața învinsese. Dumnezeu învinsese...” Ce

a făcut Iona? Nu se știe sigur, poate a rămas la Ninive, unde îl aștepta o iubire, poate s-a înapoiat la familie, a rămas însă povestea lui. „A rămas în coadă de pește, ceea ce cred... că e un sfârșit foarte nimerit”, ne asigură autoarea. Oricum a rămas, povestea lui Iona au spus-o și o spun urmașii lui până în zilele noastre.

Lumea aceasta bogat colorată, pe care o vedem în satul lui Iona, pe corabie sau la Ninive, lume cu numeroase personaje, printre care și Iona, devenit profetul Iona după ce a fost înghițit de peștele uriaș, este povestea romanului redată cu arta atât de apreciată a scriitoarei, aceea de a comunica direct cu cititorul. Autoarea participă afectiv la cele povestite și reușește să implice și pe cititor. Se adresează cititorilor cu o bogată experiență a cititului, căci romanul impune o dublă lectură, a poveștii propriu-zise și o lectură printre rânduri pentru a descoperi multiplele semnificații și mesajul, căci povestea are un mesaj. Și ca să ajungă la cititor, scriitoarea găsește momente de popasuri în cursul povestirii pentru reflecții și amintiri.

Romancierul de astăzi refuză să povestească, nu mai vrea sau nu mai știe, spune istoricul literar Eugen Simion, preferă romanul analitic, Ioana Pârvulescu alege povestirea. Nu respectă firul cronologic liniar, întoarcerile în trecut au un loc bine

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

gândit, dar nu ating unitatea povestirii, dimpotrivă, creează o perspectivă mai largă și îmbogățesc cunoașterea personajului principal. În primele pagini Iona este un personaj din satul Gat-Hefer, care trăiește asemenea și alături de ceilalți. Are o fiică, pe Esther, e văduv și pe cale de a se recăsători cu Hannah, frumoasa și singura cu ochi albaștri din localitate. În drum spre Tarșiș, cu Iacob, ajuns în portul Ioppe, este frământat de gânduri, se ascunde, pentru că nu se putea hotărî: să asculte vocea Domnului sau dorința unchiului. Din trecut, intră în povestire amintirea: avea nouă ani când, pentru o pricină uitată, tatăl său l-a bătut. A fugit de acasă și a răătăcit trei zile, la sfârșitul cărora „a văzut pentru prima dată vocea lui Dumnezeu... Nu i-a spus decât <Iona, Iona, Iona!> L-a alintat, și l-a certat, și l-a îmbărbătat”. Atunci s-a înapoiat acasă.

Esthera povestește cum Iona „a văzut iarăși vocea”, o vedea pentru a doua oară. Era în apropierea casei lui Hannah, chemat de iubire, când, cu ochii vedea tot ce-i spunea Dumnezeu: o călătorie cu corabia la Ninive, cetatea împrejmuțată de ziduri cu zimți, cu ulițe largi și piețe în formă de floare și de stea, cetatea peste care se așternea bogăția și păcatul. O vedea și cum cădea și devenea praf și pulbere. Atunci s-a hotărât să asculte vocea Domnului.

Povestirea își reia cursul.

Hotărât să asculte vocea lui Dumnezeu, Iona trece cu inima strânsă peste iubirea și devotamentul față de Iacob și Hannah, dar, când era sigur că nimic nu-l va abate din hotărâre, apare Iacob. Și Iona „a trădat ce avea mai scump în inima lui, a trădat vocea”.

Înghițit de monstru, Iona „se simțea grozav de singur și de neputincios. Apoi, nu se știe cum, și-a amintit de Dumnezeu”. Și un gând îl cuprinde: „Cum să te simți singur când Dumnezeu e lângă tine, oricât de neînsemnat ai fi, darămite când te-a ales să-i vezi vocea?. Și cu toate că „trupul îi devenise atât de greu, de parcă de el s-ar fi agățat Dumnezeu însuși ținând în mână întreaga lume”, a început să se roage totuși cu o putere pe care el, deși știa ceva despre rugăciune, n-o mai cunoscuse niciodată.

Sunt trei rugăciuni de iertare, deosebit de frumoase prin profunzimea durerii și a sincerității; prima dată s-a rugat de dragul vocii: „**Mă întorc cu fața către tine ca floarea! De ce nu vii la mine când te strig din rădăcinile ființei mele înfipte în beznă. Numai pe tine te am, tu mă cunoști. Numai pe tine te iubesc. Numai pe tine aș vrea să te văd aici, vocea mea iubită. Din hăul în care m-am prăvălit, îți caut înălțimea. Sunt aici! Din întunericul în care sunt înfășat, desfașă-mă!**”

A doua oară s-a rugat scurt, tot pentru iertare: „**Poți să ierți? Mă ierți? Poți totul.**”

A treia oară s-a rugat pentru el
(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

- Un eveque dans les geoles communistes -

Si j’ai été prive de litterature pendant quinze ans au point d’en eprouver comme une amputation intellectuelle, il me fallait cependant mettre a contribution mon cerveau sous peine de l’ankyloser.

Notre mere Nature est le plus vaste livre mis par Dieu a la disposition de chacun. Notre esprit nous permet de le lire a propos des lois de la science, de la litterature et de l’art. Mais s’il ne s’ouvrait pas pour moi sur toutes ses pages en prison, je pouvais neanmoins y avoir acces en admirant un nuage, un insecte, un moineau, un rayon de soleil penetrant a travers les barreaux de ma fenetre.

Tous les etres vivants etaient nos freres dans la Creation, ainsi que le disait saint Francois d’Assise: frere loup, frere soleil...

Meme ces petits et rares messagers attiraient notre attention d’une tout autre force que si nous avions ete libres. Ils mettaient en branle notre esprit d’observation tout en fortifiant notre foi en Dieu et notre amour pour lui.

Avant d’etre mis au secret, je n’avais jamais eu l’occasion d’etudier pendant des semaines les mœurs de l’araignee. J’observai que l’araignee ne voit presque pas. Elle prend conscience du danger a l’intensite des vibrations de sa toile, mais si la proie depasse une certaine dimension, elle ne s’en approche pas. La quatrieme paire de pattes, le anterieures, lui sert d’antenee. Quand elle tisse sa toile, elle cherche un espace en forme de triangle ou de rectangle. Quand elle l’a trouve, elle l’observe. S’il convient, elle s’avance sur un cote, elle fixe son fil - qui sort liquide et se durcit au contact de l’air - le souleve en arriere sur un patte pour qu’il ne s’accroche pas, le tire vers l’autre cote, le tend et trace l’hypotetenuse. Elle tise les fils en rayons, puis en cercle, fait un nœud au milieu et la toile est prete.

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Lanțuri și teroare”

- Un Episcop în închisorile comuniste -

Dacă literatura mi-a lipsit timp de paisprezece ani, ca o amputare intelectuală, creierul trebuia pus la contribuție, altfel se anchiloza.

Mama Natură este cea mai vastă carte pusă de Dumnezeu la îndemâna oricui. Se putea citi cu ochii minții despre legi, știință, literatură și artă. Chiar dacă aici nu mi se deschidea în toate paginile ei, totuși se putea pătrunde, admirând câte un nor, o insectă, o vrabie, o rază de soare ce pătrundea prin fereastra ferecată de gratii.

Toate vietățile ne erau frați întru Creație, cum le zicea Sfântul Francisc de Assisi: fratele lup, fratele soare...

Acești mici și rari mesageri ne deșteptau atenția însă cu tot alt interes decât în libertate. Puneau spiritul de cercetare în activitate și totodată alimentau credința și iubirea de Dumnezeu.

Până n-am fost izolat, nu mi s-a dat ocazia să studiez săptămâni întregi ethologia păianjenului.

Am observat că păianjenul nu vede aproape deloc. Primejdia o sesizează după intensitatea vibrațiilor plasei, care, dacă întrec un anumit grad, nu se apropie de pradă. Perechea de picioare dinainte îi servește de antenă. Când își face plasa, caută un triunghi sau dreptunghi. Aflându-l, îl controlează. Dacă-i potrivit, înaintează pe o catetă, fixează firul - care iese lichid și se întărește în contact cu aerul--, îl ridică pe un picior dinapoi să nu se agațe, îl duce pe cealaltă catenă, îl întinde și face ipotenuza. Trage fire racliale, apoi circulare, un nod în mijloc, și plasa e gata.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

și viața lui: „*Nu e zi și noapte nu e. Timpul nu se arată în albeața norilor care nu se arată. Soarele negru care nu e nu se rostogolește pe cerul negru care nu e. Sufletul meu era odinioară plin de suflet, năștea puzderia mea de suflete înflorite, pășunea ta, dar acum putrezesc toate. Am greșit. Am fugit. Deschide zăvorul de apă de la colivia de apă în care m-ai închis, să pot alerga către tine. Ridică-mă! Iartă-mă!*”

Slăbiciunea și tăria, unite, îl caracterizează pe Iona; se pare că sunt trăsături definitorii ale omului, țin de condiția umană; în viață, de multe ori binele cu răul sunt îngemănate, dar omul căzut nu pierde niciodată speranța că Dumnezeu îi va întinde mâna și-l va ridica din prăpastia în care s-a prăbușit. Poate aici începe căutarea sensului vieții, pe care, cu atenție, cititorul îl găsește printre rânduri.

Scriitoarea vorbește și despre iubire cu multiplele ei fețe, pentru fiecare gășind un loc în roman: pentru Dumnezeu, părinți, pentru Mamă a cărei sărut, plâns și râs sunt ca vocea lui Dumnezeu: potolire, muștrare și îmbărbătare, pentru înțelepciunea și linia dreaptă în viață a Tatălui - cartea este dedicată taților -, pentru copii, pentru cei

în suferință, pentru frumosul care înconjoară viața. Vorbește despre credință, despre memorie, fidelitate, onoare și idealuri morale, despre consistența interioară a omului, despre liniște și cumpătare, valori eterne care asigură continuitatea Binelui, de aceea se cer transmise din generație în generație, acesta este mesajul cărții pe care o prezentăm.

Importanța mesajului reiese și din construcția cărții, prin repetarea la anumite intervale a ideii de „a transmite”: „*Iona i-a povestit Estherei, Esther le-a povestit fiicei ei, Dinah, și fiicei acesteia, Hulda...*” Dar și bărbaților s-a povestit, încât povestea a ajuns în secolul al XXI-lea, la o lume cu memorie pierdută, lume care respinge întreg edificiul valorilor creștine, morale și culturale adunate și transmise de înaintași. Omul de azi, neavând conștiința că poate alege orizontul în care își trăiește viața și că alegerile spirituale sunt fundamentale și sursă permanentă de bucurie, este tot mai singur și dezorientat, fără să știe, într-o lume dezorientată.

Lectura romanului *Prevestirea* sugerează cititorului îndemnul de a privi și descoperi unde s-a greșit și a începe îndreptarea.

Otilia BĂLAȘ

RUGĂCIUNE PENTRU A DEVENI MILOSTIVI

Ajută-mă, Doamne, ca ochii mei să fie milostivi, ca să nu suspectez niciodată, nici să nu judec după aparențele exterioare, ci să discern frumusețea în sufletul aproapelui meu și să-i vin în ajutor.

Ajută-mă, Doamne, ca urechea mea să fie milostivă, ca să mă aplec asupra nevoilor aproapelui meu și să nu rămân indiferent la durerile și la plângerile sale.

Ajută-mă, Doamne, ca limba mea să fie milostivă, ca să nu vorbesc niciodată de rău pe aproapele meu, ci să am pentru fiecare, un cuvânt de mângâiere și de iertare.

Ajută-mă, Doamne, ca mâinile mele să fie milostive și pline de fapte bune, ca să știu să fac bine aproapelui meu și să iau asupra mea sarcinile cele mai grele și cele mai neplăcute.

Ajută-mă, Doamne, ca picioarele mele să fie milostive, ca să mă grăbesc în ajutorul aproapelui meu, dominându-mi propria oboseală și plictiseală. Adevărata mea odihnă este să-l slujesc pe aproapele meu.

Ajută-mă, Doamne, ca inima mea să fie milostivă, ca să simt toate suferințele aproapelui meu. Nu voi refuza nimănui inima mea. Îi voi frecventa cu sinceritate chiar și pe aceia care, știind asta, vor abuza de bunătatea mea, iar eu mă voi închide în Inima preamilostivă a lui Isus. Voi tăinui propriile mele suferințe. Fie ca milostivirea Ta să sălășluiască în mine, o, Dumnezeuul meu. Amin!

Sfânta Faustina Kowalska

Fericitul Vladimir Ghika, pentru noi, acum

În aceste vremuri de confuzie, când gândurile noastre se concentrează pe strigătul de ajutor către Dumnezeu, fiindcă trăim neliniștea lui *ce va fi, cum vom reuși să ne protejăm suficient, să păstrăm distanța față de aproapele care poate fi un posibil purtător de rău* pentru noi, rugăciunea, meditația și îndrumările sfinților ne sunt ajutor de neprețuit.

Fericitul Vladimir Ghika ne îndeamnă să ne folosim **rațiunea** și **credința** fiindcă spune el: *„nimic nu se împacă mai bine, pentru cel care vrea cu adevărat să gândească, decât rațiunea, lucrare și reflectare a lui Dumnezeu, și credința, lucrare și participare la însăși viața lui Dumnezeu.”* *

*El, ni se spune**, refuza dihotomia între viața în Dumnezeu și relația cu semenii: toți martorii vorbesc despre viața lui de rugăciune, dar niciodată nu se arăta „deranjat” de aproapele. Știm că cerea fiilor săi spirituali (și ar fi bine să ne numărăm printre ei meditând la ceea ce a fost și ne-a transmis) să fie convinși profund, în mod existențial, de realitatea și prezența lui **Dumnezeu**, care este așa cum Îl definește Biblia, **Iubire**, deci a-i căuta preferințele: *„Să-L amesteci în toate faptele și toate evenimentele, așa cum Dumnezeu se așează El însuși în ele, cu un grad de unire și apropiere care corespunde demnității lor spirituale.”* Este, *„însuși gestul respirației sufletului*

în adevăratul său mediu vital”. *„Dumnezeu nu ne distrage de la nimic, Dumnezeu nu distrage decât de la rău; Dumnezeu așază la locul ei și întărește orice muncă onestă, orice odihnă onestă, orice oboseală generoasă ca și orice plăcere cinstită”*. *„Totul la el nu era decât un pretext pentru a deschide calea cerului tuturor celor care veneau în contact cu el.*

*Suporta cu dragă inimă toate neplăcerile de sănătate, căci cunoștea valoarea suferinței și a slăbiciunii: „Niciodată nu suntem inutili și povară atâta vreme cât Dumnezeu ne lasă să avem aici un spațiu de merite de care îi putem face să beneficieze pe ceilalți și în același timp să ne împlinim minunata profesie de fii iubitori și iubiți în lucrarea Tatălui nostru.”**

Să ne bucurăm că ne-au fost dăruți sfinții, și cei care ne mărturisesc despre ei, să ne bucurăm de ceea ce putem atinge cu fiecare gând bun, cu fiecare zâmbet și vorbă de mângâiere, încurajare, cu fiecare încântare în fața **darului de nespus a zilei ce ne-a fost dăruită de Dumnezeu, trăită cu Dumnezeu, în Dumnezeu și pentru Dumnezeu!** Mulțumind mereu.

Maria Mirela FILIMON

*Citate din cartea Vladimir Ghika – Profesor de speranță, autori: Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2013

Aleg

Moto: „Viața este o colecție de alegeri”
(Fer. Vladimir Ghika)

Îl aleg pe Iisus, aleg să fiu a Lui!
Aleg să umblu, arc viu, avântat
să-mi plimb privirea
pe toate ce sunt și-mi încântă
clipei de acum, rotunjirea...
Aleg să mângâi cap de copil
în joc absorbit
să-i înțeleg, cu zâmbet cald,
în adânc, taina:
simplu și firesc – înstăpânit
pe lumea ce ESTE
pentru el, miracolul este real
și doar povestea-i poveste...
Aleg să devin iar stăpân
din rob vândut neliniștii,
să trăiesc în amiezi,
și orice prilej de rostire să-l tâlcuiesc
din smerită, curată tăcere...
Aleg să mă bucur că n-am fost
uitat de cei vii,
de darul ce-l am... și,
din zori până-n asfințit sunt îngăduit
alături de voi a trudi...
Aleg să nu râvnesc zi după zi
după vorbele-rai, gesturi de mângâiere,
să știu eu mereu mulțumi
și firesc să-mi fie la greu
răsăritul de zâmbet pe chip
din a inimii floare, adiere...
Aleg să trăiesc, să alerg, să cânt
să mă cuprind cu totul în jertfa LUI
și în a SA Înviere !

Maria-Mirela FILIMON

Asemenea Mariei, spre o nouă lume... mai euharistică

Luna octombrie este o lună dedicată Sfintei Fecioare Maria, Regina Rozariului, însă pentru adevăratul cinstitor al Preacuratei, aceasta este luna care nu se sfârșește o viață. Maria este cea care ne învață cum să ne îndreptăm spre Dumnezeu, dar și cum să mergem spre frații noștri. Ea nu folosește cuvinte, ci se pune în mișcare, începe o călătorie, se îndreaptă către o altă persoană, avându-l pe Isus în inima sa. Fecioara ne învață și pe noi că iubirea și credința ne pun în mișcare, ne provoacă să mergem spre celălalt purtându-l pe Isus spre a-l naște, asemenea Ei, iar din această experiență să contribuim la edificarea Bisericii cerești încă de aici, de pe pământ.

Biserica trăiește din Euharistie (Ecclesia de Eucharistia vivit). Acest adevăr nu exprimă numai o experiență zilnică de credință, ci cuprinde în sinteză nucleul misterului Bisericii. Cu bucurie, ea trăiește, în multe feluri, realizarea continuă a făgăduinței: "Iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii" (Mt 28,20). Dar în Sfânta Euharistie, prin schimbarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului, ea se bucură de această prezență cu o intensitate unică. De când, odată cu Rusaliile, Biserica, poporul noului legământ, a început pelerinajul său spre patria cerească,

dumnezeiescul Sacrament a continuat să marcheze zilele ei, umplându-le de speranță încrezătoare.

Papa Benedict al XVI-lea, în Exortăția Apostolică post sinodală, Sacramentum Caritatis, amintește că: "În Preasfânta Maria vedem realizată în mod perfect și modalitatea sacramentală cu care Dumnezeu ajunge la creatura umană și o implică în inițiativa sa mântuitoare. De la Buna-Vestire la Rusalii, Maria din Nazaret apare ca persoana a cărei libertate este total disponibilă la voința lui Dumnezeu. Neprihănită ei zămislire se revelează propriu-zis în docilitatea necondiționată față de cuvântul divin. Credința ascultătoare este forma pe care viața sa o asumă în fiecare clipă în fața acțiunii lui Dumnezeu. Fecioară în ascultare, Ea trăiește în simfonie deplină cu voința divină, păstrează în inima sa cuvintele care vin de la Dumnezeu și, aranjându-le ca într-un mozaic, învață să le înțeleagă tot mai adânc (cf. Lc 2,19.51); Maria este marea credincioasă care, plină de încredere, se pune în mâinile lui Dumnezeu, încredințându-se voinței sale. Acest mister se intensifică până când ajunge la implicarea deplină în misiunea răscumpărătoare a lui Isus... Maria din Nazaret, icoană a Bisericii care se naște, ne arată modul în care

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

fiecare dintre noi este chemat să primească dăruirea de sine însuși pe care Isus o face în Euharistie”.

Și Papa Ioan Paul al II-lea, în Scrisoarea Enciclică *Ecclesia de Eucarestia*, a subliniat că prin toată viața sa, Maria este o femeie „euharistică”. Biserica, privind-o pe Maria ca pe modelul său, este chemată să o imite și în raportul său cu acest Mister Preasfânt. Într-un sens, Maria a trăit credința euharistică chiar înainte de instituirea Euharistiei, prin aceea că a oferit sânul ei feciorelnic pentru întruparea Cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce Euharistia face trimitere la Patimă și la Înviere, ea se situează simultan în prelungirea Întrupării. La Buna Vestire, Maria l-a conceput pe Fiul lui Dumnezeu în adevărul fizic al trupului și sângelui, anticipând în ea ceea ce într-o anumită măsură se realizează sacramental în fiecare credincios care primește, sub speciile pâinii și vinului, Trupul și Sângele Domnului. Există, așadar, o analogie adâncă între Fiat-ul prin care Maria răspunde la cuvintele îngerului și Amin-ul pe care orice credincios îl rostește când primește Trupul Domnului. Mariei i s-a cerut să creadă că Cel pe care îl zămislea „prin lucrarea Spiritului Sfânt” era „Fiul lui Dumnezeu” (cf. Lc 1,30-35). În prelungirea credinței Fecioarei, nouă ni se cere să credem că, în Misterul Euharistic, același Isus, Fiul

lui Dumnezeu și Fiul Mariei, se actualizează cu toată ființa sa umană și divină, sub speciile pâinii și vinului. „Fericită aceea care a crezut” (Lc 1,45) în misterul întrupării, Maria a anticipat, de asemenea, credința euharistică a Bisericii. Atunci când, în momentul Bunei Vestiri, purta în sânul său Cuvântul făcut trup, ea devine, într-un anumit fel, un „tabernacol” – primul „tabernacol” al istoriei – în care Fiul lui Dumnezeu, pentru moment invizibil în ochii oamenilor, se prezintă la adorația Elisabetei, „iradiind” parcă lumina sa prin ochii și glasul Mariei... Euharistia ne este dată pentru ca viața noastră, ca și aceea a Mariei, să fie în întregime un Magnificat!

O anumită atitudine de oboseală sau nemulțumire care ne caracterizează în aceste timpuri de încercare la nivel global, trebuie în mod radical îndepărtată. Nu este altul decât ispititorul care ne îndeamnă la a fi căldicei, nici reci, nici fierbinți... și din păcate așa trăiesc și mulți creștini. Trăiesc plângând, criticând, murmurând, trăiesc în nemulțumire. Poporul ales nu a suportat călătoria. Chiar și noi, creștinii, de multe ori nu suportăm călătoria și preferăm să rămânem atașați de oboseală și nemulțumire.

Când acestea vă cuprind să nu uitați că avem soluția aici: *1 Regi, 19; 1-8!*

Pr. Traian Dobrată

M-ai creat pentru Cer, Doamne

Chiar dacă Ți-am spus Isuse că nu sunt vrednic de Tine, Tu mi-ai fost de atâtea ori Oaspete, primindu-Te în inima mea sub forma Euharistiei Tale. Înțeleg bine ce spuneai: „*Nu pentru drepti am venit, ci pentru păcătoși*”. În Cer, Doamne, Tu ești înconjurat de îngeri nevinovați și de sfinți care Te-au slujit cu râvnă sau chiar și-au dat viața pentru Tine. Ai creat pentru cer pe toți oamenii de pe pământ. Și pe mine m-ai creat pentru Cer, dar trebuie să lupt pentru el.

Ai creat pentru Cer și pe cei despre care obișnuim să spunem: „*s-au stins din viață*”, deși mulți ar putea

fi mici luminițe, care nu au nevoie să le plângem de milă căci se află în pace, armonie și iubire divină alături de Creator.

Ai creat pentru Cer și pe cei care „*din vina lor se află în veșnică pierzanie*”, pentru care nu mai există o cale de salvare.

Ai creat pentru Cer și pe semenii noștri ce suferă în locul de curățire, Purgatorul. Suferința le e cu atât mai mare cu cât ei tânjesc după Dumnezeu.

Domnul ne-a dat privilegiul să ajutăm pe frații și surorile noastre din Purgator, prin oferirea rugăciunilor și a faptelor noastre bune.

De asemenea, prin oferirea Părintelui veșnic a meritelor pătimirii și durerii suferite de Isus pentru mântuirea noastră, oferirea Sângelui Său nevinovat vărsat pentru noi, prin oferirea sfintei Împărtășanii și mai ales a comorilor sfintelor Liturghii. Putem apela și la rugăciunea îngerilor, dar să nu o uităm pe Mama noastră cea plină de compasiune

(continuare în pag. 19)

pentru fiii Ei, Regina cerului și a pământului, Regina îngerilor, Regina Purgatorului, care poate trimite în închisoarea Purgatorului îngerii ca să mângâie sufletele și să mijlocească la Dumnezeu cu lacrimile și rugăciunile Ei fierbinți, eliberarea lor. Deși aceste suflete, nu văd Fața Lui Dumnezeu, au puterea de a se ruga pentru noi și a ne ajuta în situații dificile, nu însă și pentru ele. Suferința de pe pământ nu se poate compara cu cea din Purgator. Nu putem rămâne indiferenți la o durere atât de sfâșietoare. Să nu uităm așadar sufletele celor dragi nouă, care ne-au fost aproape, pe care i-am înconjurat și ne-au înconjurat cu iubire pe când erau pe pământ, față de care avem o mare îndatorire. Să avem milă și de sufletele cele mai părăsite, de care nimeni nu-și mai aduce aminte și care de ani buni așteaptă cu resemnare eliberarea, să nu uităm de sufletele cele mai aproape de Rai, care poate mai au nevoie doar de o sfântă Liturghie, sau de câteva rugăciuni pentru a trece pragul spre fericirea veșnică. Cu siguranță fiecare din ele, vor răsplăti înzecit efortul nostru, dar să nu așteptăm recompensă, ci totul să facem din iubire, căci cu adevărat „dacă avem iubire, avem totul”.

Isuse, tu ne-ai dat pe pământ câte un mic Cer în fiecare biserică, ca să ne pregătim pentru veșnicia noastră. După ce Ți-ai dat viața pentru mântuirea noastră, îndeplinind astfel

voința Tatălui, ai plecat la El, dar ai rămas și cu noi. În Tabernacolul din Altar, Tu ești prezent cu dumnezeirea și umanitatea Ta glorificată. Ești Doamne frumosul și sublimul, luminează curată, luminează necreată, luminează din lumină și răspândești lumină. Cum să nu venim aproape de Cerul Tău ? Cum să nu Te contemplăm? Cum să nu-Ți aducem slavă, cinste și cântări de preamărire? Cum să nu Te adorăm Isuse, pe Tine care vrei să cuprindem razele Tale și să ne îmbrăcăm în veșmânt de bucurie și lumină? Cum să nu căutăm adăpost la Tine, care ești speranța celui fără de speranță, care alungi umbrele serii și ești făclie în noapte? Cum să nu ne rugăm Ție, care ești Soare al dreptății, dar și izvor de milostivire? Desigur, Tu nu ai nevoie de adorația noastră, nici de rugăciuni, căci ești Dumnezeu atotputernic. Noi avem nevoie de ele, avem nevoie de Tine. Cu fruntea plecată, implorăm îndurare și în ceasul plecării din lume îți cerem să ne conduci prin norul de lumină la portul mântuirii.

Doar pe pământ se dă lupta pentru veșnicia noastră, o luptă care merită toate eforturile. Eu sunt unul dintre soldații Tăi Isuse, și-mi doresc să fiu plin de zel. Sper să nu te dezamăgesc și să nu mă dezamăgesc nici pe mine, pentru că m-ai creat pentru Cer, Doamne.

Silvia PANTIȘ

Papa Ioan Paul al II-lea

O întrebare mai stăruie și astăzi, deși a trecut un timp de la „plecarea” Papei Ioan Paul al II-lea: Cum privea Papa lumea modernă? Răspunsurile sunt surprize, au fost și ieri, sunt și astăzi.

Papa a fost un pelerin neobosit și în drumurile străbătute a poposit prin localități cu accentuată culoare modernă, fără să fie însă șocat. Avea în gând, în inimă și cuvânt răspunsul care apropia, nu îndepărta oamenii, indiferent de vârstă, îi apropia între ei, îi apropia de el, de Papă. Atât Papa, cât și „tinerii sau vârstnicii” săi „prieteni” erau în căutarea prezenței lui Dumnezeu, ținea să le spună, și nu numai în frumusețea naturii, ci și în oameni, „în fiecare din noi”, continua să accentueze Papa.

Dacă omul modern crede că a depășit „nevoia” de credință, se înșeală, căci lumea modernă e construită din oameni „a căror viață continuă să fie o întrebare deschisă”. Și la încercările pe care viața le aduce fiecăruia, omul descoperă că se găsește pe o temelie sigură, ignorată de el, dar reală prin

„comuniunea cu Dumnezeu însuși, într-o iubire care merge dincolo de toate limitele” și lasă să se întrevadă fericirea eternă.

Și acolo unde nu se aștepta, omul modern mai descoperă cu surpriză că solidaritatea umană nu a dispărut.

De multe ori, la diferite întâlniri cu mii de oameni, Papa amintea răul pe care omul îl face seamănului său și susține afirmația evocând imaginea Patimilor și Morții lui Cristos. Astfel, Cristos devenea „imaginea a ceea ce omul poate să-i facă omului, când inimile s-au închis și le lipsește conștiința”. Iubirea este însă mai puternică, Cristos a iertat, iar această dragoste ce iartă „îl atinge pe fiecare fără excepție”, umplând lumea „cu harul ei dătător de viață”. Căutarea lui Dumnezeu și a Iubirii sale sunt primii pași pe care lumea modernă trebuie să-i facă, este una din concluziile Papei.

(va urma)

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)